

חשבתי עני רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* מקום לידתו וישיבתו ונסיעותיו וטלטוליו *

א (ח) והיה רגיל לספר הרבה מענין מחשבותיו שהיו לו אז בימי נעוריו בעת שעסק בעבודתו. שצדק בדעתו שאינו רוצה להיות מפרסם בשום אופן, ולא היה רוצה להיות מקבל כלל, והיו לו כמה וכמה מחשבות בענין זה איך שיעלים עצמו מן העולם ומהיכן תהיה פרנסתו. ולפעמים היו לו מחשבות שיהיה על הפתחים ואיש לא ידע ממנו:

א (ט) אחר כך נכנס למעדוועדיווקע. ושם נתקבצו כמה אנשי כפרים, ועשו לו מעמד קבוע לתן לו אהרן רענדל וסגן מטבעו בכל שבוע. וישב שם במעדוועדיווקע בהשקט ושלח קצת, ושם התחילו כמה אנשים להתקרב אליו, ונלוו אליו אנשים רבים מיום אל יום. והתחילו לנסע אליו מהסביבות, עד שהתחילו לנסע אליו ממקומות רחוקים בערך עשרים פרסאות. כי אנשי דאשיב נתקרב אליו בעת ישיבתו שם, וכל מי שזכה להתקרב אליו נתמלא דארת השם. והיה משיב רבים מעיני ותרובם להשם יתברך בהתקרבות גדול וכו' וכו', וגם במעדוועדיווקע היה לו קצת מחלקת אבל כל שונאיו נפלו לפניו. והיו שם ארבע מעשיות עם הרבנים דשם אך איני יודע אותם על ברין.

א (י) אחר כך נסע ממעדוועדיווקע לארץ ישראל. בבואו מארץ ישראל נשתדף עם ברתו אדיל עם כבוד הרב הגאון החסיד הקדוש המפורסם מורנו הרב אברהם דב זכרוננו לברכה הרב אבי ביתרדין דקהלת הקדוש חמילניק.

א (יא) ואחר ביאתו מארץ ישראל ישב עוד בערך שנה ויותר קצת במעדוועדיווקע.

א (יב) גם תקף בבואו מארץ ישראל נסע לקהלת קדוש לאדי להרב החסיד הגאון המפורסם מורנו הרב שניאור זלמן זכר צדיק וקדוש לברכה. ודבר עמו הרבה מענין אנשי ארץ ישראל כי בעת היות רבנו זכרוננו לברכה בארץ ישראל, שחרו פניו שם שהיה הוא זכרוננו לברכה שם.

א (יג) ובענין זה יש כמה מעשיות לספר מה שעבר עליו בעת נסיעתו לשם ובהיותו שם ובחזירתו משם ... (ההמשך מעבר לדף)

שהשתדל ורדף אחר התכלית ברצונות חזקים בכל יום ארבע-עלפי שלא זכה אליו בשלמות ובין מי שלא השתדל כלל. וכמו שכתוב (מלאכי ג) ושתם וראיתם בין צדיק לרשע וכו', שיהיה חלוק אפלו בין מי ששנה פרקו מאה פעמים למי ששנה פרקו מאה פעמים ואחד (חגיגה ט). מפל שכן וכל שכן בין המשתדל לאינו משתדל.

והעקר כפי התקרבותו לצדיקי אמת הנכללים בזקנים וקדושה העוסקים להעלות כל הנפלים והרחוקים מאד מאד ממקומם שהם לרצון עליון, אשרי שיאחו בהם. (הלכות ברכת השחר ה' - אות מ"ב)

כ"י וכל זר לא יאכל קדש

כל זמן שאין האדם זוכה לשפר את היצר הרע והמניעות והעובים מעבודת השם יתברך עד שיוזכה לעבודה תמה כראוי ולעשות מצות ומעשים טובים בשמחה בתכלית השלמות כראוי, שעלידרינה זוכה לתקן המסדר והמישב את המוחין ולהשיג עלידרינה את אור האידסוף בבחינת מטי ולא מטי. וכל זמן שלא זכה לזה, אזי אינו רשאי לנס לשוב השנה ולא לשום חקירה בידיעתו יתברך, כי עליו נאמר: "וכל זר לא יאכל קדש", וכל ההשגות הם אצלו בבחינת מה למעלה ומה למטה ובחינת במפלא ממך אל תדרש.

ואם ירצה להתחכם בידיעת אלקותו יתברך ודרךיו הנפלאים עלידי חכמתו ושכלו בודאי יקלקל ויפגם הרבה ויוכל לפל, חס ושלום, בכפירות ואפיקורסות גדול, ועליו נאמר: "חכמתך ודעתך היא שובבתך", כי מאחר שלא זכה למעשים טובים ולא תקן המסדר והמישב, עליו אינו לו שום כלי עדין לקבל הדעת הקדושה, עליו צריך לסמוך רק על אמונה לבד, ולילך בעקבות אבותינו הקדושים ובעקבות הצדיקים אמתיים בלי שום חקירה כלל. (הלכות נפילתאפים ד', אות י' לפי אוצר היראה - אמונה, אות ט"ו)

אמר

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

כ"ו ובא השמש וטהר

דעת לנכון נקל שזה הפסוק: וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאָכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים, מרמז על ביאת שמשו ביומו האחרון בעת פטירתו שהוא בחינת ביאת השמש של כל ימי חייו שיש שעקר גמר טהרתו וזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל (ויקרא דף פו) שיש כמה וכמה שארעלפי שעשו תשובה והיה להם יסורים עדין תשובה ויום כפור ויסורין תולין עד יום המיתה שמכפר.

ועליון כל מי שהוא בבחינה זאת אם יפל חס ושלום בדעתו מחמת זה שעובר עליו, לא יזכה גם אחר

יום המיתה, שהוא אחר ביאת שמשו, לאכל מן הקדשים, כי בודאי הטמא לגמרי ולא טבל עדין אין מועיל לו הערב שמש, רק זה שהתיגע כל ימיו בכל מה שעבר עליו והתחזק ברצון וטבל במקוה והתחיל בכל יום להטהר עצמו וכו', ארעלפי שלא עלתה בידו להטהר בשלמות, ארעלפירכן לית רעיותא טבא דאאתאביד ואין רצון טוב שנאבדו, מפל שכן דביר טוב ומעשה טוב, עד שיוזכה שישלם טהרתו אחר ביאת שמשו ביומו האחרון, בבחינת וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאָכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים שהוא חלקו הטוב לעולם הבא שיוזכה אליו תקף אחר ביאת שמשו ולא יצטרף להתגלגל ולסבל מה שצריך לסבל מי שלא הכין את עצמו כלל בימי חייו.

כי אז ביום האחרון מתקבצים כל מה שחטף טוב בזה העולם בכל יום ויום וכל רצון ורצון טוב שהיה לו בכל יום ויום כל ימי חייו, ורק זה הוא תקותו והשארתו לנצח. ואז ידע ויבין כל אחד ואחד החלוק שבין מי

= הפצה וקרוב (חלק ה') =

www (המשך הסיפור) ... גם היה אצל הרב הקדוש מנסכיו חמשה ימים קדם פטירת הרב הנ"ל. ונסע אליו בחפזון גדול כי היה להוט ונחפו בנסיעתו כדי למצוא בחיים חיותו. וכן היה שבא אליו סמוך להסתלקותו. וגדל האהבה והשמחה שהיה להרב הקדוש הנ"ל מביאת רבנו וזכרנו לברכה אי אפשר לספר ולשער כלל.

www כי הרב הנ"ל היה מטל על ערש דיו בחלי כבד מאד, באשר היה מפרסם בפי כל וחצי שנה רצופים היה מטל מסגר בחדר שלא היה נכנס לתוכו שום אור השמש, כי לא היה אפשר לו לסבל אפלו התנוצצות השמש. ולא זו מקומו ולא היה יכול לאכל שום תבשיל. כי לא היה יכול לסבל הריח של תבשיל. והיו מכרחים לסגן לו הרטב כמה פעמים קדם שאכלו. ובכל ביתו לא היו רשאים להכניס שום תבשיל, כי לא היה יכול לסבל הריח וכיצא בזה, כי היה חולה גדול ביושרין גדולים וחולאת כבד מאד. וכשבא רבנו וזכרנו לברכה אצלו החיה אותו ממש. ותכף כשבא האיש של רבנו וזכרנו לברכה ובשר אותו שרבנו וזכרנו לברכה; בוא אצלו, נתמלא שמחה הרב הנ"ל ואמר שהוא החיה אותו ממש. ואחר כך בא רבנו וזכרנו לברכה אצלו וקבלו בכבוד גדול מאד, ובאהבה ורחבה גדולה בלי שעור וערף ודברי ביהוד הרבה מאד.

🕊️ לאחד שהיה מתעורר מאד בענין הפצת ספרי רבנו (במובא בלקטי הלכות מעובות ה' על לקטי מוה"ר סימן נ"ט שאי אפשר להתקרב להשם ותברך אם לא עוסקים לקרב אחרים, וזה משל על כל אחד, ענין שם שוה העבודה הכי חשובה אצל השם ותברך) והיה מפיץ את הספר לקוטי תפלות, ר' ישראל אמר שלא מספיק להפיי, אלא צריך גם להגיד הרבה לקוטי תפלות.

🕊️ נשמע מאחד, שר' ישראל אמר שהוא חפץ שהיה נמצא איש נאמן פעם בכתל ופעם ברשב"י בשביל לקרב אנשים לרבנו הקדוש.

🕊️ לאחד ממקדביו, שר' ישראל היה רגיל מה במה שנים להדריכו שיתן את כחו בעקר, בעבודת ה' ובלקטי תפלות, בסוף ימיו פנה אליו ואמר לו: "מי מקרב לרבנו באמת? מי שמכניס הספרים שלו בכל בית ובית". (וענין בלקטי הלכות שהסימן אם הוא מקרב הוא, כשזוכה לקרב אנשים אחרים). והוכיח את מקדביו שלא עושים כהגון, ואמר להם: "צריכים לחשב כל הזמן איך להכניס ספרי רבנו בכל בית". וענין בחיי מוה"ר שרבנו הוכיח את אנשיו וכן הוא אותם 'עצים יבשים', על שלא משתדלים לקרב נפשות, ואמר שהיה ראוי לעשות נסיעות בשביל העסק הזה וכו'.

ואחר כך שאל את אחד מהחברים על אחד שמרבה למכר ספרי רבנו, ועל עורך דין ידוע אצלו, ועל מדפיס מפרסם של ספרי רבנו בזול, האם יודע היכן הם גרים. ואולי בונתו לרמו לחבר לרבו ולהתעסק עם שלשה האנשים האלו לטובת ההפצה, דהנני: מדפיס, מפיץ, ועורך דין. (וענין בפעשה מבגל תפלה, שרק לאחר שהמקרב היה מרבה לעסק בחפזו, רק אז היה מצווה להכניס ליישוב ולעסק בקרוב). (וכתב שבה תשנ"ה)

אחד אמר לר' ישראל, שהוא משתדל בכל יום ללמד ארבע שעות ספרי רבנו, ור' ישראל צעק: "אשריך! אשריך!" והוסיף שאמנם הוא לא זוכה למכר הרבה ספרים. השיב לו ר' ישראל בצחוק וברכו גדול, בדרבן: "כל מה שעושים בשביל השם ותברך - זה טוב, העקר באמת" וענין בלקטי הלכות שבין כל תלמידיי הפעל שם טוב היה הרבה חלוקים בעבודתם; זה עסק יותר בתורה, זה יותר בגמילות חסדים, זה התפלל לפני העמוד בצעקות, וזה בפשיטות בדרך ההמון עם, ובכל זאת היה שלום גדול ביניהם, ואולי רמו קצת לענין הזה.

🕊️ אחד החברים התוכח פעם עם אחד שהתמיד בלקטי תפלות, בטענה שר' ישראל אמר שהעקר היא הפצת הספרים וכו', והלכו לר' ישראל, וכשהגיעו, ר' ישראל שאל תכף את המפיץ אם הוא לא ר' שמואל שפירא. והזכיר שהיו עובדים את השם ותברך ביחד בבית המדרש ברחוב חברון עם עוד כמה אנ"ש שהזכיר, והיה רמוזים, וצריכים חפוש אחרי דרכי הקדשה האמתיים.

www וכפי הנשמע מהאיש שהיה שם עמו שדברו שם מענין מראות וחזיונות של צדיקים אמתיים מה שחזוים ומשיגים וכו' ודברו מהמלאך מט"ט וכו' וכיצא בזה. ואחר כך ציה הרב הקדוש שיגעשו סעדה עבורו בביתו דיקא, אר"על"פ שלא היו רשאים להכניס שם תבשיל כנ"ל. אר"על"פ רבון אהבה מקלקלת השורה ועשה שם סעדה גדולה עבורו ורבנו וזכרנו לברכה ישב בראש והרב הקדוש הנ"ל הרים עצמו ונכנס לתוך הבית לביש במלבוש עליון שקודין חלאט של גילדן גישטיק ומעיל רקום בחוטי זהב, ונכנס וישב אצלם אצל השלחן לכבוד רבנו וזכרנו לברכה. אשר זה חצי שנה אשר לא קם ממשנתו ולא נכנס להקט אצל השלחן, ובשביל כבוד הרב רבנו וזכרנו לברכה נכנס בתוך תקף חולאתו כי אז היו הימים קדם פטירתו. ורבנו וזכרנו לברכה היה שם משוכתי שבת קדש. והפציר הרב הנ"ל שיאכל אצלו בשבת קדש, ולא רצה רבנו וזכרנו לברכה, ואחר כך הפציר בו מאד וכמדמה שאכל שם.

www והרב הנ"ל שלח לרבנו וזכרנו לברכה על פדיון עשרה אדמים. ורבנו וזכרנו לברכה היה רואה שהוא מכרח לחלק כל ממונו, אבל זה אי אפשר וכו' וכן והכין שהוא מכרח להסתלק. וחרו רבנו וזכרנו לברכה לביתו קדם הסתלקותו.

● ויבן ויהי רצון מלפניך מלא רצון מלא רחמים מלא חסד מלא טוב, בכל עת ובכל רגע תמיד. שתחס ותחמל עלי, ותשפיע עלי חן וחסד, ותתן לי חן בענין ובעני כל רואי, ותשפיע לי דברי חן ותחנונים, באפן שיכנסו דברי בלבך, ותקבל את תפילתי ובקשתי תמיד, ותקום מקרא שכתוב, ושפכתי על בית הוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים. שנוכח שהיו דבריו לפניך דברי חן ותחנונים, באפן שתתן להם מקום לכנס בלבך, ויהיו אמרנו לרצון ולנחת לפני כסא כבודך: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה א')

עצות ותפילות

תפלה - א'

עקר מה שאין מתקבלים התפלות, הוא מחמת שאין להדברים חן, על פן צריך כל אחד להשתדל שיהיו דבריו דברי חן באמת. וזה זוכין על ידי עסק התורה ואי יתקבל תפלתו (ל' מוה"ר, סימן א').

שיחות הר"ן

(קכ"ט)

עקר התגברות התאנה

הידוע דהינו תאנת המשגל הוא רק מחמת עצבות ומרה שחורה. וצריכין להתגבר בכלעז להיות אף שמם תמיד.

ואמר: אפלו כשנופלין לפעמים לתוך רפש וטיט שקשה לו מאד לצאת משם, צועקין וצועקין וצועקין... והגיב: דיו קצת ולא אמר יותר. ואמר שלענין המחשבות והבלבולים שמבלבלין לאדם בענין זה, שדיה לצרה בשעתה, ולא יבלבל עצמו קלל כלל בענין זה ולא יקדם ולא אחר כך:

מאת